

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. P. D.**, nar. ..., bytem ..., zastoupeného JUDr. Boleslavem Pospíšilem, advokátem se sídlem AK Brno, Malinovského nám. 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. ...., č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje dne 16. 7. 2013 pod č. j. ..., když tvrdil, že v řízení před správním orgánem, které předcházelo napadenému rozhodnutí, byla porušena jeho práva. Odvolací orgán se řádně nevypořádal s jeho námitkami, že prvostupňový orgán opatroval důkazy nedovoleným způsobem. Především však namítá, že správní orgány obou stupňů vyvodily nesprávné právní závěry z provedených skutkových zjištění.

Nesouhlasí s tvrzením, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 50 správního řádu. Správní orgán nezjišťoval všechny rozhodné okolnosti objektivně, tedy tak, aby byly zjištěny skutečnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch. Důkazem zásadní povahy při rozhodování správního orgánu byla především zpráva Fakultní nemocnice Brno. Proto již samotná žádost o její vypracování měla být formulována tak, aby odpověď poskytla objektivní podklady pro rozhodnutí. Při vyžádání této zprávy však byl dotaz formulován následovně: „...v případě, že byl obviněný požádán o součinnost, zda byl ze strany

pracovníků fakultní nemocnice vytvářen nátlak, aby porušoval předpisy v silničním provozu...“.

Jak již žalobce uvedl ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jsou takové formulace nepřipustné, neboť není dovoleno používat sugestivní či kápiciozní otázky, které by jakýmkoliv způsobem předjímalý odpověď a naznačovaly, jak by mělo být odpovězeno. Zcela právem se domnívá, že takto formulovaný dotaz naznačuje, že pokud žalobce o součinnost byl požádán, mělo by být zároveň odpovězeno, že se nemocnice distancuje od případné jeho rychlé jízdy.

Stejně tak nesprávné bylo poučení svědků, obsažené v jejich předvolání. Žalobce nikdy nezpochybňoval věrohodnost policistů, vypovídajících v řízení, nemůže však souhlasit s tím, aby byly předvolávány a poučovány nedovoleným způsobem, bez ohledu na to, zda to nakonec jejich výpověď ovlivnilo. Dle ust. § 59 správního řádu má být v předvolání uvedeno, v jaké věci a z jakého důvodu se má předvolaný dostavit. K tomu jistě není nutné, aby byly svědkovi předem uváděny podrobnosti o jeho osobě, o jeho vozidle, o místě a přesné době zásahu a další informace, které měly být předmětem svědecké výpovědi, jako např. jakou rychlostí jel, jaká je možná odchylka měřícího zařízení apod.

Zásadní pochybení napadeného rozhodnutí však vidí v nesprávném právním posouzení otázky **krajní nouze**. V průběhu řízení poukázal na ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, dle kterého „**přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsobem zřejmě stejně závažný následek, než ten, který hrozil a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak**“.

Žalovaný se sice ve svém rozhodnutí touto námitkou žalobce zabýval, dospěl však k závěru „*že se o skutečnosti vylučující odpovědnost za přestupek (krajní nouze) nejedná, jelikož nebyla splněna podmínka subsidiarity. Odvolatel mohl požádat vzhledem k naléhavosti situace o převoz zdravotnického materiálu vozidlem s právem přednosti v jízdě*“.

Takovýto závěr žalovaného nemá oporu v provedených důkazech a správní orgán v tomto směru ani žádné dokazování neprováděl, ačkoliv měl možnost se již touto otázkou zabývat při formulaci dotazu na nemocnici.

Především žádost o převoz materiálu, jak je nepřesně uváděno v napadeném rozhodnutí, by musela učinit Fakultní nemocnice Brno, nikoliv žalobce. Jednalo se o nikoliv materiál, ale lékařský přístroj, k jehož obsluze bylo zapotřebí pracovníka, který byl schopen lékařům poskytnout technickou konzultaci, což vzhledem ke své odborné specializaci poskytuje žalobce. Nechce předjímat případnou odpověď Fakultní nemocnice Brno, ale pravděpodobně zkušenosti z předchozích případů vedly zasahujícího lékaře k rozhodnutí obrátit se přímo na jejich dodavatelskou firmu. Vozidlo s právem přednosti v jízdě, v tomto případě sanitka rychlé záchranné služby, by nejdříve po komplikovaném zjišťování, kde se potřebný přístroj nachází a zajištění obsluhy tohoto přístroje, musela přijet do skladu firmy a teprve tento odvést na požadované místo, přičemž by takto nebyl vyřešen problém odborné

pomoci při provozu přístroje, zatím co žalobce mohl ihned operativně dodání přístroje zajistit a zároveň poskytnout i technickou konzultaci. Jak již však uvedl, nepřísluší mu odpovídat, proč žadatel zvolil právě tento způsob přepravy. Navrhoval pro případ, že soud jeho argumenty uzná, byla vyžádána doplňující zpráva Fakultní nemocnice Brno, proč byl v daném případě zvolen právě tento postup a zda rychlé dodání přístroje včetně technické konzultace bylo opravdu nezbytné pro učinění všech nutných opatření při ohrožení života pacienta.

Urgentnost dodání přístroje pak způsobilo, že žalobce si nestačil před jízdou vzít řidičský průkaz. Domnívá se, že i tuto část napadeného rozhodnutí je nutno posuzovat ve světle naléhavosti urychlené přepravy.

Navrhoval proto, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013 a zároveň zrušil i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, které mu předcházelo a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě:

K žalobní námitce č. 1:

Žalovaný se s touto námitkou vypořádal ve svém rozhodnutí, a to na straně 3 ad. 2, kde uvedl, že se dle odvolacího orgánu nejedná dle charakteru otázky v žádosti ze dne 2. 10. 2012 zaslané k rukám ředitele fakultní nemocnice o sugestivní či kapciózní otázku, navíc se za dané situace nejednalo o výslech svědka, nýbrž o podání zprávy (vyjádření) ke skutečnostem uvedených v žádosti – to je forma nepřímého či podpůrného důkazu, kdy na tomto stanovisku žalovný setrvává.

K 2. námitce (týkající se předvolání zasahujících policistů a jejich výslechu) žalovaný uvedl, že se s touto námitkou rovněž vypořádal ve svém rozhodnutí, a to na str. 3- ad 3, kde uvedl, že dle ust. § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně 5-ti denním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Z výše uvedeného ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že osoba svědka musí být seznámena se skutečností, v jaké věci a z jakého důvodu bude vypovídat. Z předvolání svědků ze dne 1. 10. 2012 taktéž jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně předvolal svědky dle ust. § 55 správního řádu, kdy při předvolání svědka plně respektoval obligatorní podmínky stanovené v ust. § 59 správního řádu. Žalovaný na tomto stanovisku dále setrvává.

K námitce č. 3 (posouzení jednání v krajní nouzi) správní orgán uvedl, že zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, kdy rozhodoval na podkladě listinných důkazů obsažených ve spisovém materiálu. Aby bylo možné uznat obviněného vinným z přestupků

proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, je třeba v první řadě prokázat, že osoba obviněného je osobou, která se dopustila protiprávního jednání na úseku dopravy. K namítané krajní nouzi pak i správní orgán I. stupně zaujal stanovisko, kdy tento zcela logicky ve svém myšlenkovém procesu ve vztahu k provedenému dokazování dospěl k jednoznačnému závěru, že se o skutečnost vylučující odpovědnost za přestupek (krajní nouze) nejedná, jelikož nebyla splněna podmínka subsidiarity. Žalobce pak mohl požádat vzhledem k naléhavosti situace o převoz zdravotnického materiálu vozidlem s právem přednosti v jízdě, stejně tak mohl požádat zasahující policisty o doprovod do určeného zdravotnického zařízení s pomocí výstražného zvukového a světelného zařízení, což však také neučinil. Navíc žalobce se ke krajní nouzi ani k převozu zdravotnického materiálu nevyjádřil ani do oznámení o přestupku z místa samého ani na místě samém, což současně potvrdili i zasahující policisté při ústním jednání.

Žalovaný uzavřel, že jeho rozhodnutí ani řízení jeho vydání předcházející, netrpí vytýkanými vadami. Relevantní skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba není důvodná.

Skutková zjištění soudem a právní zhodnocení věci.

Ve správním spise se nachází Oznámení přestupku v silničním provozu, z něhož vyplývá, že žalobce při řízení motorového vozidla ...., ... se dopustil přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů tím, že jako řidič uvedeného vozidla překročil rychlost stanovenou silničním zákonem, ve znění pozdějších předpisů § 18. V obci .... dne 10. 8. 2012 v 15:11 hod byla tomuto vozidlu ve výše uvedené obci naměřena rychlost 75 km/hod po odečtu toleranční srážky, 72 km/hod. V uvedené obci je povolena nejvyšší rychlost 50 km/hod. Měření bylo provedeno schváleným měřicím zařízením AD9T, výše uvedený přestupek byl zadokumentován výše uvedeným technickým zařízením. Řidič s přestupkem nesouhlasí, a proto je oznamován do správního řízení na pověřenou obec. V uvedeném oznámení o přestupku je i kolonka: vyjádření a podpis řidiče, který je podezřelý z přestupku (jednání, které má znaky přestupku), v ní není uvedeno ničem, je pouze pod tím podpis řidiče. Záznam vyplnil policista I. V. a jako svědkové jsou uvedeni policisté Z. S. a R.D.

V úředním záznamu pořízeném téhož dne, k přestupkovému jednání je uvedeno, že 10. 8. 2012 prováděla hlídka OSD KŘPB Jmk ve složení policistů I. V. a členové hlídky Z. S. a R. D. a obsluha radaru D. Š. dohled nad silničním provozem a měření rychlosti v obci .. ve směru do Brna. V 15:11 hod zde bylo naměřeno překročení rychlosti osobnímu motorovému vozidlu ..., rz.: .... V místě měřeného úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Výše uvedenému vozidlu zde byla naměřena 75 km/h, po odečtu toleranční srážky měřicího zařízení 72 km/h. Po vyžádání dokladů potřebných pro řízení a provoz motorového vozidla řidič hlídce sdělil, že má při sobě pouze osvědčení o registraci vozidla a doklad o sjednaném pojištění. Řidičský průkaz ani doklad k prokázání totožnosti na místě nepředložil. Následně

po poskytnutí součinnosti byl řidič pomocí lustrace v dostupných evidencích PČR ztotožněn jako P. D., nar. .... Řidiči bylo provedeno odborné měření na zjištění hladiny alkoholu z dechu, s negativním výsledkem. Řidič vozidla porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů a tím je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 uvedeného zákona. Přestupek byl zadokumentován schváleným měřicím zařízením Ramer AD 9T, záznam č. 7639. Dále tím, že řidič nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla, porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) silničního zákona a tím je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o přestupcích. Řidič nesouhlasil s vyřešením přestupku v blokovém řízení na místě a celá věc je proto oznámena do správního řízení.

K tomuto záznamu je i výstup z technického zařízení, v němž je vyfotografováno uvedené vozidlo ..., vozidlo s reg. zn. ... a zjištěno, že 10. 8. 2012 v čase 15:11:53 hod v obci Česká směr Brno naměřena rychlost vozidla 75 km/h, č. snímku z měřiče 7639, měření provedl Š., svědek měření V.

Součástí policejního spisu je i výpis z evidenční karty řidiče, žalobce a dále osvědčení vydané Ramet CH.M., a. s. Kunovice vydané dne 11. 4. 2012, z něhož vyplývá, že D. Š. absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu Ramer 7, AD9, Ramer 10 a PolCam PC 2006. Uvedeno, že toto osvědčení opravňuje používání uvedených měřičů ve všech modifikacích uvedených ve schváleném typu. Platnost osvědčení není časově omezena.

Dále se v policejním spise nachází Ověřovací list č. 267/11 vystavený 5. 12. 2011 AMS K22 Ramet C.H.M. Kunovice, z něhož se zjišťuje, že Ověřovací list se týká Silničního radarového rychloměru AD9T v. č. 09/0387, platnost ověření je do 4. 12. 2012.

Městský úřad Kuřim, odbor dopravy dne 20. 8. 2012 vydal Příkaz ve věci spáchání přestupku, kterého se dopustil Ing. P. D. tím, že 10. 8. 2012 v 15:11 hod v obci ... u autobusové zastávky, u domu č. p. ..., silnice II. třídy, tedy v úseku s maximální dovolenou rychlostí 50 km/hod řídil motorové vozidlo tov. zn. ..., reg. zn. ..., přičemž mu bylo policistou PČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje Brno, oddělení silničního dohledu Brno, pomocí silničního radarového rychloměru AD9T, výrobní číslo měřicí částí radaru 09/0387 naměřena rychlost 75 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 72 km/hod. Dále obviněný při dopravní kontrole nepředložil policistovi řidičský průkaz, uvedeno, že obviněný porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž je vinen ze spáchání přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a dále porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž je vinen ze spáchání přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což se mu podle ust. § 125 c) odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11 písm. b), ust. § 12 odst. 1, 2 a ust. § 13 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá pokuta ve výši 3.500 Kč.

V odůvodnění tohoto Příkazu k uvedené pokutě je uvedeno, že při rozhodování o výši sankce přihlédl správní orgán ke skutečnosti, že obviněný není osobou bezúhonnou, neboť má v evidenční kartě řidiče celkem 6 záznamů, a z toho 4 záznamy o překročení rychlosti, což

prvoinstanční správní orgán hodnotí jako skutečnost svědčící v neprospěch obviněného. Další skutečností v neprospěch obviněného je to, že k přestupku došlo v obci. V případě, že by došlo ke střetu vozidla, které řídil obviněný naměřenou rychlostí s chodcem, došlo by zcela nepochybně k vážnému zranění a tím by se mohla i snížit šance na přežití zraněného. Jak je patrné ze záznamu v evidenční kartě řidiče, nevzal si obviněný z dříve pravomocně rozhodnutých přestupků ponaučení a tyto na něj vůbec nepůsobí. Při stanovení výše sankce za spáchaný přestupek bylo přihlédnuto k závažnosti přestupků a ke způsobu spáchání přestupků. Správní orgán uložil sankci pokuty, kterou je možno podle ust. § 125 c) odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložit v rozmezí o 2.500 do 5.000 Kč, mezi třetinou a polovinou tohoto zákonného rozpětí. Takto uloženou sankci považuje správní orgán za odůvodněnou, přiměřenou a v plné míře respektující ust. § 12 zákona o přestupcích.

Proti tomuto Příkazu podal žalobce odpor, v němž poukázal na to, že závěr rozhodnutí správního orgánu není správný. Je pravdou, jak uvedl, že mu byla dne 10. 8. 2012 v 15:11 hod v obci ... naměřena vyšší nežli povolená rychlost a že nepředložil při dopravní kontrole policejnímu orgánu řidičský průkaz. Na svou obhajobu však uvedl, že je jednatelem ARIT, obchodní společnost, s.r.o., která mj. dodává nemocnicím speciální zdravotnický materiál a žalobce sám je odborným konzultantem pro endovaskulární metody. Dne 10. 8. 2012 žalobce kolem 15:00 hod obdržel urgentní žádost z Fakultní nemocnice Brno, radiologické kliniky, katetrizační laboratoř, že se lékaři potýkají se závažnou pooperační komplikací neprůchodností mozkového splavu a neodkladně potřebují k záchraně života pacienta dodat systém pro trombolýzu cerebrálního splavu včetně stentingu. Na tuto žádost okamžitě vyrazil do skladu společnosti v obci ..., načež si ani nestačil vzít řidičský průkaz. Při vědomí toho, že potřeba dodání požadovaného zdravotnického materiálu velmi spěchá, přičemž na rychlosti jeho dodání závisí šance na přežití pacienta v nemocnici, musí připustit, že jel zřejmě skutečně rychleji, než předpisy dovolují. Je však přesvědčen, že jednal v krajní nouzi, když zákonem chráněný zájem – život člověka, který byl bezprostředně ohrožen, stojí nad zájmem vyjádřeným v § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Uzavřel, že jeho jednání nenaplnuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, z něhož byl obviněn, neboť svým jednáním (rychlou jízdou bez řidičského průkazu u sebe) odvracel nebezpečí ztráty lidského života a zdraví a toto nebezpečí nebylo možné v dané situaci odvrátit jinak, přičemž plynulost a bezpečnost silničního provozu ohrozil zcela marginálně.

Přiložil k odporu potvrzení Fakultní nemocnice Brno, radiologická klinika, v němž uvedeno, že 10. 8. 2012 byl v uvedené nemocnici a uvedeném oddělení vyšetřen jejich pacient (uvedeno jméno i příjmení pro závažnou pooperační komplikaci neprůchodnosti mozkového splavu). Proto byl ihned kontaktován dispečer firmy ARID, aby v rámci záchrany života pacienta ihned organizoval jednak dodání systému pro trombolýzu, včetně stentingu Zilver Vena Cook a aby kontaktoval technickou pomoc pro technické posouzení proveditelnosti výkonu tímto systémem. Požadavek byl zaslán jako urgentní, protože hrozilo závažné ohrožení života pacienta. Dispečer kontaktoval specialistu pro endovaskulární metody Ing. P. D., který v krátké době přijel provést technickou konzultaci a přivezl systém pro trombolýzu cerebrálního splavu včetně stentingu, čímž umožnil ihned zákrok provést.

Městský úřad Kuřim pak sdělil obvinění z přestupku Ing. D. a předvolal ho k ústnímu jednání o přestupku, zároveň pak předvolal k ústnímu jednání v přestupkové věci na tentýž den svědky pprap. I. V., pprap. Z. S. a nstržm. R. D. U všech tří bylo v předvolance uvedeno, aby se dostavili ve stanovený den a hodinu do popsané kanceláře MěÚ Kuřim k ústnímu

jednání o přestupku podle § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 1, a § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu obviněného Ing. P. D. (uvedeno datum narození i bydliště) v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 8. 2012 v 15:11 hod v obci ..., u autobusové zastávky, u domu č. p. ..., silnice II. třídy, číslo 385, tedy v úseku s maximální dovolenou rychlostí 50 km/hod, řídil motorové vozidlo tov. zn. ..., reg. zn. ..., přičemž mu byla policistou PČR naměřena rychlost 75 km/hod. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 72 km/hod. Dále při dopravní kontrole nepředložil policistovi řidičský průkaz.

Uvedeno, že jmenovaní jsou k řízení předvoláni za účelem svědecké výpovědi ve smyslu § 55 správního řádu ve výši uvedené přestupkové věci.

V poučení bylo citováno ust. § 55 správního řádu.

Městský úřad Kuřim, odbor dopravy se pak obrátil na ředitele Fakultní nemocnice Brno se žádostí ve věci dopravního přestupku Ing. P. D., s ohledem na skutečnosti, které Ing. D. uvedl v odporu do příkazu.

Fakultní nemocnice Brno na dotaz uvedla, že v souladu s předchozím potvrzením vypracovaným lékařem radiologické kliniky FN Brno sdělují, že pracovníci FN Brno kontaktovali dispečera firmy ARIT a požadavek na dodání systému pro trombolýzu byl zadán jako urgentní pro záchranu života pacienta. Pracovníci FN Brno však v žádném případě nenaváděli žádnou osobu k porušování právních předpisů. Nicméně včasným doručením požadovaného systému nemocnici Ing. D. umožnil ihned život zachraňující zákrok provést, za což mu ještě jednou velmi děkují.

Pokud jde o dotaz ze strany MěÚ Kuřim na FN Brno, v poslední větě tohoto dotazu je uvedeno, že pokud byl požádán Ing. D. o součinnost, zda byl na Ing. P. D. ze strany pracovníků FN Brno vytvářen nátlak, aby porušoval předpisy v silničním provozu a tím co nejrychleji dodal systém, který by zachránil život pacienta.

K nařízenému jednání o projednání přestupku se dostavil zástupce žalobce, žalobce byl omluven a dostavili se všichni tři předvolací svědkové – policisté.

Po zákonném poučení svědek V. uvedl, že v uvedený den probíhalo měření rychlosti v obci ... ve směru do Brna. Probíhalo standardním způsobem, kdy radar byl umístěn přibližně ve středu obce, mezi autobusovou zastávkou a kapličkou. Časy přesně neví, odkázal na úřední záznam, a to s ohledem na časový odstup. Měřeným úsekem silnice projelo vozidlo tov. zn. ... a toto vozidlo jím bylo nahlášeno obsluhou radaru jako vozidlo s překročením nejvyšší povolení rychlosti. Vozidlo bylo bezpečně zastaveno, přibližně 300 m od bodu měření, je to na horizontu, přibližně 200 m od ukončení obce. Vozidlo od okamžiku, kdy bylo nahlášeno obsluhou radaru, po celou dobu až do zastavení viděli. Po vyžádání dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla vyšlo najevo, že řidič u sebe nemá řidičský průkaz a

také neměl občanský průkaz. Osoba byla ztotožněná lustrací v evidenci, kdy byla ztotožněná jako P.D. Řidiči bylo sděleno podezření z přestupku, kdy za překročení rychlosti mu byla sdělena výše pokuty 1.000 Kč. S touto pokutou nesouhlasil s tím, že chce být oznámen ke správnímu úřadu. Dále uvedl, že zároveň s panem D. byl zastaven taky pan D. mladší, za překročení rychlosti v obci.

Na dotaz, jaký důvod překročení rychlosti žalobce uvedl a dále jaký důvod uvedl, že nesouhlasil s přestupkem, svědek uvedl, že co se týká důvodu překročení rychlosti, obviněný se nevyjadřoval. Ze začátku blokového řízení měl svědek osobně dojem, že pan D. má zájem na vyřešení přestupku blokovou pokutou, možná že byl ovlivněn svým synem, který s přestupkem nesouhlasil.

Na dotaz, kolik času zabralo projednání přestupku, tedy od zastavení vozidla až po odjezd z místa kontroly, svědek uvedl, že vzhledem k tomu, že bylo nutno osobu řidiče ztotožnit, tak úkon byl delší, asi tak 20 až 25 minut, a to včetně vypsání oznámení přestupku.

Na další dotaz, zda obviněný na místě kontroly zmínil, že překročil dovolenou rychlost z důvodu, že obdržel urgentní žádost o dodání zdravotnického materiálu, svědek uvedl, že nic takového nesdělil, tato informace je pro svědka novinkou. Dodal, že se mohl vyjádřit do oznámení o přestupku, což neučinil. Na další dotaz, zda se ptal žalobce, proč překročil rychlost jízdy, svědek uvedl, že přímo takto se neptal, ale zeptal se otázkou „proč spěcháte?“. Sdělil, že toto užívá jako způsob jednání s řidičem. Na další dotaz, proč si tak přesně pamatuje na tento přestupek, sdělil, že si to pamatuje proto, že není obvyklé, že zastaví policie otce se synem, myšleno při měření rychlosti ve dvou vozidlech.

Svědek D. pak uvedl, že prováděli měření rychlosti v daném úseku, kde projely dvě osobní motorová vozidla, jedno z vozidel řídil pan D., následně bylo vozidlo zastaveno a byl řešen přestupek rychlé jízdy. Při projednání přestupku s žalobcem byl osobně svědek přítomen. Sdělil, že řidič byl vyzván k předložení dokladů, které předložil. Doklady však nebyly všechny. Přestupek s řidičem neprojednával sám svědek a neví, který člen hlídky věc projednával. U jednání však byl přítomen. Ví, že pan D. s přestupkem nesouhlasil. Na dotaz, jaký důvod uvedl ohledně překročení rychlosti, svědek sdělil, že jmenovaný uvedl, že nejel rychle. Na dotaz, kolik času zabralo projednání přestupku na místě kontroly, svědek sdělil, že přesně čas neví, neboť to na hodinkách nekontroloval. Nicméně to byla delší doba, a to z důvodu prověřování pana D. v evidenci. Dále na dotaz, zda zmínil obviněný na místě kontroly, že překročil dovolenou rychlost z důvodu, že obdržel urgentní žádost o dodání zdravotnického materiálu, svědek sdělil, že toto neuvedl.

Svědce S. u jednání uvedla, že uvedeného dne vykonávali službu v obci ... u ... a to společně s kolegou D., V. a Š. Konkrétně prováděli měření rychlosti v obci ..., kdy měřeným úsekem projela dvě vozidla, a to ... a ..., která překročila stanovenou rychlost v obci. Obě vozidla byla zastavena zhruba 300 m dále od radaru, kdy po celou dobu byla v dohledu hlídky. Jako řidič prvního vozidla byl ztotožněn pan D. mladší, ve vozidle ... a druhý řidič byl pan D. starší ve vozidle ... Přestupek s panem D. starším projednával kolega V. Pan D. s přestupkem nejprve souhlasil a po konzultaci se svým synem s přestupkem nesouhlasil. Na dotaz, zda byla přítomna po celou dobu jednání s panem D. starším, uvedla, že to nebyla.

Dodala, že vozidla zastavili současně, ona projednávala přestupek pana D. mladšího a kolega Vystřčil projednával pana D. staršího. To, co si pamatuje, že projednával kolega s panem D. starším je to, že tento neměl u sebe doklady potřebné k řízení vozidla, konkrétně řidičský průkaz a ze začátku s přestupkem souhlasil. Na dotaz, jaký důvod po zastavení motorového vozidla, pokud jde o překročení rychlosti, sdělil pan D. starší, uvedla, že žádný důvod na místě nesdělil. Na dotaz, kolik času zabralo projednání přestupku na místě kontroly, uvedla, že to bylo asi 30 minut. Na další dotaz, zda se zmínil pan D. starší na místě kontroly, že překročil dovolenou rychlost z důvodu, že obdržel urgentní žádost o dodání zdravotnického materiálu, uvedla svědkyně, že si myslí, že toto nesdělil. Dále uvedla, že na místě kontroly byl pan D. starší i pan D. mladší stejnou dobu. Dále sdělila, že ne vždy si takto detailně pamatuje všechny kontroly, tuto si však pamatuje vzhledem k tomu, že v tento den byla akce u Bauhausu a řidiči dojeli jako otec a syn, toto se často nestává a proto si věc pamatuje.

Městský úřad Kuřim pak 5. 11. 2012 vydal pod č. j. ... Rozhodnutí, kdy rozhodl o vině i o uložených sankcích stejně jako předtím ve vydaném Příkazu, popsal provedené důkazy a uvedl, že správní orgán hodnotí přestupkové jednání obviněného tak, že uvedené jednání nelze posuzovat jako jednání v krajní nouzi, a to z důvodu nenaplnění podmínky proporcionality (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak). Obviněný tedy nemusel porušovat pravidla silničního provozu, protože v uvedeném případě nebezpečí bylo možno za dané situace odvrátit jinak. Jak správní orgán z dokazování zjistil, na obviněného nebyl činen nátlak ze strany pracovníků fakultní nemocnice, aby porušoval pravidla silničního provozu a tím dodal systém pro záchranu života pacienta. Dalším důkazem, že se nejednalo o krajní nouzi ze strany obviněného, je, že obviněný po zastavení vozidla v obci ... policisty neinformoval o tom, že překročil rychlost jízdy v obci z důvodu záchrany života pacienta ve FN Brno a následně také nepožadoval od policistů součinnost při záchraně života pacienta.

Na základě výše uvedených důkazů, které správní orgán hodnotil podle ust. § 50 a násl. správního řádu, přičemž pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo při ústním jednání o přestupku, při posuzování důkazů jednotlivě a jejich vzájemných souvislostech, vzal správní orgán za spolehlivě zjištěný stav věci a za prokázané, že se obviněný přestupků kladených mu za vinu, dopustil a že tyto přestupky jsou mu bezpečně prokázány. Obsah shromážděných podkladů hodnotí správní orgán jako dostatečný pro vyslovení závěru, že spáchání předmětných přestupků bylo obviněnému prokázáno a potvrzeno, že žalobce byl při jízdě dne 10. 8. 2012 v 15:11 hod zastaven hlídkou PČR v obci ..., kde bylo zjištěno, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hod v obci o 22 km/hod a nepředložil policistovi řidičský průkaz. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z kompletní spisové dokumentace, především pak ze spolehlivě zjištěných důkazů opatřených PČR. Právě vytištěný záznam přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem AD9T zaznamenal přední část motorového vozidla a je na něm viditelný detail registrační značky vozidla, současně s naměřenou rychlostí jízdy. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán konstatuje, že vytištěný záznam o přestupku obviněného pořízený silničním radarovým rychloměrem AD9T je důkazem, který byl pořízen zákonným způsobem a je relevantním důkazním prostředkem pro řízení o přestupku. Dokumentování přestupku Ing. D. bylo policisty pořízeno v souladu s platnými právními předpisy.

Správní orgán pak uvedl, že při stanovení výše sankcí se řídil ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, kde je uvedeno, že za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji

postižitelný. Při rozhodování o výši sankcí přihlédl správní orgán ke skutečnosti, že obviněný není osobou bezúhonnou, neboť má v evidenční kartě řidiče celkem 6 záznamů a z toho 4 záznamy o překročení rychlosti, což prvoinstanční správní orgán hodnotí jako skutečnost svědčící v neprospěch obviněného. Další skutečností v neprospěch obviněného je to, že k přestupku došlo v obci, kde nejsou žádné nadchody a podchody, ani řízené přechody, a je zde pohyb chodců přecházející přes silnici, která rozděluje obec na dvě části. V případě, že by došlo ke střetu vozidla, které řídil obviněný naměřenou rychlostí s chodcem, došlo by zcela nepochybně k vážnému zranění a tím by se mohla i snížit šance na přežití zraněného. Ve prospěch obviněného správní orgán shledal skutečnost, že obviněný se k přestupku doznal. Správní orgán přihlédl k výše uvedeným skutečnostem a naznal, že k nápravě obviněného postačuje uložení sankce pokuty mezi třetinou a polovinou sazby zákonem stanoveného rozpětí. Takto uloženou sankci považuje správní orgán za odůvodněnou, přiměřenou a v plné míře respektující ust. § 12 zákona o přestupcích.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal včas odvolání, v němž uvádí, že nerozporuje, že v naznačený den a hodinu skutečně při jízdě v obci Česká překročil povolenou rychlost. K překročení povolené rychlosti však došlo v úseku, který byl přehledný a svou jízdou v žádném případě neohrozil ostatní účastníky silničního provozu. K rychlé jízdě měl velmi vážné důvody. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tyto své důvody žalobce popisuje, uvádí, to co ve svých předchozích podáních, tedy že jednal v krajní nouzi z důvodu záchrany života pacienta ve FN Brno a dále sdělil, že je zcela logické, že při zadání úkolu dodat co nejrychleji požadovaný systém, umožňující ihned provést život zachraňující zákrok, nebylo řešeno, zda žalobce může či nemůže porušit předpisy o nejvýše dovolené rychlosti v obci. Takové úvahy byly ponechány na vůli zúčastněných. Žalobce sám si je vyhodnotil tak, že je důležitější záchrana života pacienta před striktním dodržení předpisů v přehledném úseku vozovky, kde nemohl ohrozit jiné účastníky silničního provozu. Závěry správního orgánu, že při žádosti o dodání systému nutnému k záchraně pacienta, nebyl naváděn k porušování právních předpisů, se žalobci jeví jako nepatřičné, které nemají navíc oporu v právních předpisech. Speklativní se jeví žalobci také úvaha o tom, že v případě akutního nebezpečí, které by ohrožovalo život pacienta, by bylo využito vozidlo poskytovatele zdravotnické záchranné služby. Takovéto úvahy nemají oporu ve spise. Bez ohledu na odpověď, zda by takové řešení bylo rychlejší, dodal, že k dodání systému bylo nutné, aby jej vyzvedl ve skladě ARID v obci Česká a tedy byl zde přítomen při příjezdu vozu záchranné služby a dále aby byl přítomen také při zprovoznění systému na radiologické klinice FN Brno. Tam ho doprovázel také jeho syn, který je taktéž zaměstnancem firmy ARID a jeho spoluúčast při daném zákroku si vyžádal, neboť pro zdárný chod systému je důležité měření v programu Terra Recon, což ve firmě zajišťuje po odborné stránce právě jeho syn a jeho účast při zákroku byla žádoucí. S odstupem času si již nevzpomene, zda při kontrole policistů sdělil, že překročil rychlost z důvodu žádosti o urgentní dodání zdravotnické techniky. Tuto otázku nebyla schopna jednoznačně odpovědět ani svědkyně Svobodová, která kontrolu prováděla. Pro rozhodnutí o tom, zda jeho jednání naplňuje zákonné znaky přestupku, to však není rozhodující. I kdyby tuto skutečnost policejní hlídce sdělil, těžko by mohl očekávat jinou reakci, když své tvrzení v daném okamžiku nemohl nijak prokázat.

16. 7. 2013 pod č. j. ... žalovaný vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítá a rozhodnutí MěÚ Kuřim z 5. 11. 2012 potvrzuje.

Z obsahu odůvodnění vyplývá, že žalovaný se ztotožňuje se skutkovým zjištěním i právním posouzením věci prvostupňového správního orgánu a k námitkám odvolatele uvádí:

- 1) institut krajní nouze je obecně definován jako ochrana ohroženého zájmu obětováním jiného zákonem chráněného zájmu, přičemž v tomto případě dochází ke střetu dvou zájmů chráněných zákonem a splnění jedné povinnosti uložené zákonem spočívá v porušení jiné povinnosti taktéž stanovené zákonem. Rozdíl mezi nutnou obranou a krajní nouzí spočívá v podmínce, kde nutná obrana musí směřovat vždy proti útočníkovi na rozdíl od krajní nouze, která vždy směřuje proti jiné osobě, než útočníkovi, tedy proti zájmu třetí osoby, která tento stav nevyvolala. Pro jednání v krajní nouzi zákon stanovuje následující podmínky. První podmínkou obecně definovanou je přímé nebezpečí hrozící zájmu chráněného zákonem. Pojem nebezpečí je chápán v širším slova smyslu než-li útok. Nebezpečí je stav hrozící poruchou vyvolaný různě. Může se jednat o přírodní katastrofy (ohněň, požár, zemětřesení) nebo o technické nedostatky či o nebezpečné lidské jednání. Druhou podmínkou je úměrnost (proporcionalita) následku. Způsobený následek nesmí být stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil. Poslední podmínkou je situace, kdy hrozící nebezpečí nebylo možno za daných okolností odvrátit jinak. Pokud ovšem nastala situace, že újma proti chráněnému zájmu mohla být za dané situace odvrácena jiným způsobem, který by však neznamenal způsobení škody, musí být přednostně tento způsob odvracení nebezpečí zvolen (podmínka subsidiarity). Odvolací orgán se plně ztotožňuje s odůvodněním krajní nouze správním orgánem I. stupně, kdy ten zcela logicky ve svém myšlenkovém procesu ve vztahu k provedení dokazování dospěl k jednoznačnému závěru, že se o skutečnost vylučující odpovědnost za přestupek (krajní nouze) nejedná, jelikož nebyla splněna podmínka subsidiarity. Odvolatel mohl požádat vzhledem k naléhavosti situace o převoz zdravotnického materiálu vozidlem s právem přednosti v jízdě, stejně tak mohl požádat zasahující policisty o doprovod do určeného zdravotnického zařízení s pomocí výstražného zvukového a světelného zařízení, což však také neučinil.

Dle odvolacího orgánu se nejedná dle charakteru otázky v žádosti ze dne 2. 10. 2012 zaslané k rukám ředitele fakultní nemocnice o sugestivní či kapciózní otázku, navíc se za dané situace nejednalo o výslech svědka, nýbrž o podání zprávy (vyjádření) ke skutečnostem uvedených v žádosti, tj. forma nepřímého či podpůrného důkazu.

Dle § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně 5-ti denním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolání je povinen dostavit se včas na určené místo. Nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Z výše uvedeného ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že osoba svědka musí být seznámena se skutečností, v jaké věci a z jakého důvodu bude vypovídat. Z předvolání svědků ze dne 1. 10. 2012 taktéž jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně předvolal svědky

dle ust. § 55 správního řádu, kdy při předvolání svědka plně respektoval obligatorní podmínky stanovené ust. § 59 správního řádu. Odvolací námitka je pak zcela lichá.

Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje v souladu s ust. § 3 a § 4 odst. 1 přestupkového zákona zavinění z nevědomé nedbalosti. Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s ust. § 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Přitom jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení je nutné splňovat mimo jiné také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy, upravující provoz na pozemních komunikacích, minimálně měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy. Obviněný svým jednáním naplnil skutkové podstaty přestupků dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bodu 3 a dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. V posuzovaném případě se pak odvolací orgán ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, kdy tento posoudil zavinění ve vědomé nedbalosti. Obviněný se dopustil přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Obviněný také porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy řidič motorového vozidla smí v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Dále se dopustil přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě dvě tohoto zákona. Obviněný tak porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákonu o provozu na pozemních komunikacích, kdy řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.

Ze správních spisů bylo jednoznačně prokázáno, že dne 10. 8. 2012 v 15:11 hod byl žalobce stavěn hlídkou policie v obci Česká (uvedeno přesně místo, kde k zastavení došlo), a to z toho důvodu, že tento řidič při řízení motorového vozidla ... překročil nejvyšší dovolenou rychlost, která v obci je 50 km/hod a byla mu pomocí silničního radarového rychloměru naměřena rychlost 75 km/hod a při zvážení odchylky ± 3 km/hod, rychlost jízdy byla 72 km/hod.

Samotný řidič vozidla, tj. žalobce již v průběhu správního řízení (např. odpor do vydaného Příkazu) uvedl, že skutečně jel rychlostí vyšší než zákon v obci povoluje, uváděl však důvody, které ho k překročení rychlosti vedly (urgentní žádost o dovoz přístroje do FN Brno pro záchranu života pacienta).

Bylo tedy prokázáno, že žalobce připustil, že jel vyšší než zákonem dovolenou rychlostí.

Soud se zcela ztotožňuje s tím, že naměřená rychlost silničním radarovým rychloměrem byla 72 km/h, bez odpočtu odchylky 75 km/h, neboť měření bylo prováděno policistou, který absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu příslušného silničního rychloměru, od místa změření rychlosti vozidla řízeného žalobce do zastavení policisty byl

řidič neustále v dohledu policistů, nemohlo tedy dojít k záměně řidiče, navíc jel řidič ve vozidle sám, měření rychlosti bylo měření provedeno rychloměrem, který byl ověřen, ověřovací list byl platný až do 4. 12. 2012 takže ověřování rychlosti jízdy vozidla řízeného žalobcem bylo prováděno zákonným způsobem, policistou k tomu odborně vyškoleným, navíc celá kontrola proběhla policisty z oddělení silničního dohledu, tedy policisty, kteří ve své služební činnosti běžně měření rychlosti provádí. Soud tedy nepochybně, že žalobce v obci ... dne 10. 9. 2012 po 15 hod jel rychlostí 72 km/hod.

Tyto skutečnosti byly navíc potvrzeny třemi slyšenými policisty při ústním jednání o přestupku před správním orgánem, policisté vysvětlili, z jakého důvodu a proč si na celou událost dobře pamatují (proto, že byla stavěna dvě vozidla, v jednom jel žalobce a ve druhém jeho syn a u obou došlo k překročení povolené rychlosti).

Pokud žalobce v žalobě napadá nesprávné poučení svědků (policistů) předvolaných ke správnímu řízení, s tímto tvrzením nemůže soud souhlasit, neboť svědkové byli předvoláváni dle § 59 správního řádu, v jehož znění je mimo jiné uvedeno, že v předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, **v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit.**

Svědkové byli předvoláváni tak, aby věděli v jaké věci mají vypovídat a také z jakého důvodu, tedy že budou vyslechnuti jako svědkové, takže byli poučováni dle § 55 správního řádu.

Z obsahu předvolánky svědků k nařízenému jednání v žádném případě není dopředu avizováno, jaké skutečnosti mají vypovídat, nebo jaké dotazy ze strany správního orgánu či účastníka řízení jim budou kladeny pro objasnění skutkového stavu věci.

Zásadní žalobní námitka žalobce, který připustil, že překročil dovolenou rychlost, je však ta, že jel vyšší rychlostí z důvodu krajní nouze, a to proto, že uvedeného dne kolem 15 hod mu bylo sděleno, že je potřeba do FN Brno přivést lékařský přístroj pro záchranu života pacienta s tím, že tato žádost byla koncipována jako urgentní. Žalobce uvedl, že pro tento přístroj jel do skladu firmy ARID, jehož je jednatelem, spěchal, aby přístroj přivezl do nemocnice včas a v tomto směru, aby podpořil pravdivost svého tvrzení, předložil potvrzení lékaře FN Brno, radiologické kliniky, z níž vyplývá, že skutečně požadavek nemocnice byl zaslán jako urgentní.

Žalobce tedy odůvodňoval vyšší rychlost, než je zákonem dovolena tím, že spěchal pro lékařský přístroj, aby ho urychleně na radiologickou kliniku FN Brno přivezl.

Soud pak ze správního spisu zjistil, že tuto skutečnost si ověřoval i prvostupňový správní orgán rovněž dotazem na ředitele FN Brno a bylo potvrzeno, že uvedeného dne byl dán ze strany fakultní nemocnice na dispečera firmy ARID požadavek na dodání systému pro trombolýzu a požadavek byl zadán jako urgentní pro záchranu života pacienta. Uvedeno, že požadovaný systém Ing. P. D. včas dodal a umožnil života zachraňující zákrok ihned provést.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin.

Přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací

- a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo*
- b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.*

Přestože bylo, jak vyplynulo ze zpráv fakultní nemocnice, požadováno ze strany fakultní nemocnice po společnosti ARID dodání lékařského přístroje pro záchranu života pacienta urgentně (ze sdělení žalobce ani z potvrzení fakultní nemocnice nevyplývá v kolik hodin uvedené dne byl požadavek fakultní nemocnice doručen dispečerovi společnosti ARID), má soud za to, že v daném případě rozhodně se na danou situaci nevztahuje ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích.

V případě, že by se jednalo o situaci, která by vyžadovala velmi urychlenou přepravu uvedeného lékařského přístroje, nemohl by nikdo samozřejmě počítat s tím, že žalobce tento přístroj bude vyzvedávat ze skladu a převážet ho do fakultní nemocnice a pojedje takovýmto způsobem, tedy překročí dovolenou rychlost, což by mohlo způsobit dopravní nehodu a způsobit zranění nebo smrt řidiče nebo i cizích lidí, případně značné škody na majetku.

Pokud by se jednalo o tak urgentní situaci, rozhodně by jí řešila fakultní nemocnice ve spolupráci s firmou ARID jiným způsobem, a to takovým, jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí, tedy žalobce mohl požádat o převoz přístroje vozidlem s právem přednosti v jízdě a stejně tak mohl za situace, kdy ho stavěli v obci Česká policisté, požádat po urychleném vysvětlení situace, o doprovod do FN Brno, přičemž policisté by mohli v takovém případě použít výstražného zvukového nebo světelného zařízení.

Ani jednu z těchto možností však žalobce nevyužil, navíc policisty vůbec neinformoval o nutnosti urgentního převozu lékařského přístroje do FN Brno, neboť po stavění policisty, vzhledem k tomu, že u sebe neměl řidičský průkaz (což nepopírá), byla nejprve zjišťována totožnost řidiče v evidenci řidičů a celá „akce“ dle tvrzení policistů trvala zhruba 20 až 30 minut, tedy o tuto dobu došlo ke zdržení převozu přístroje do FN Brno.

Pokud by tedy byla situace s odvozem přístroje tak urgentní a nesnesla žádného odkladu, stěží by žalobce reagoval tak, jak reagoval, tedy do záznamu o přestupku, kde se mohl k věci vyjádřit, nic v tomto směru policistům nesdělil. Naopak by zcela jednoznačně policisty požádal o součinnost při převozu lékařského přístroje do nemocnice a celá situace by se jistě vysvětlila.

Soud tedy v tomto směru, jak již uvedl, se ztotožňuje se stanoviskem obou správních orgánů a dospěl k závěru, že v žádném případě žalobce nejednal při překročení povolené rychlosti v krajní nouzi.

Podle § 4 zákona o přestupcích, přestupek může být spáchán i z nedbalosti a dle odst. 1 je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřeného důvodu spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Danou situaci soud posoudil tak, že žalobce spáchal přestupek, a to z nedbalosti protože věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, neboť jako dlouholetý řidič musí znát dobře silniční zákon i ostatní vyhlášky vztahující se k provozu na pozemních komunikacích a zcela jednoznačně musel vědět, že v obci je povolená nejvyšší přípustná rychlost 50 km/h. Spoléhal však na to, když rychlost jízdy překročil, že tento jeho přestupek nebude nikým zaevidován, tedy spoléhal na to, že policie jeho přestupkové jednání nezjistí.

Pokud jde o druhé přestupkové jednání, tedy že žalobce při jízdě neměl u sebe řidičský průkaz, je soud toho názoru, že v žádném případě toto přestupkové jednání žalobce nelze hodnotit tak, že by řidičský průkaz neměl u sebe v důsledku urgentní žádosti o převoz lékařského přístroje do nemocnice.

Soud na to usuzuje z toho, že žalobce při stavění policisty a při možnosti do Záznamu o přestupku uvést všechny skutečnosti, nic v tomto směru nesdělil.

Soud dospěl k závěru, že z policejního spisu ale i z výsledku všech tří slyšených svědků bylo zcela jednoznačně prokázáno přestupkové jednání žalobce a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud pak jde o uloženou sankci a její výši, i zde soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s příslušnými ustanoveními právních předpisů, které citovaly a soud zde pouze uvádí, že jako k přitěžující okolnosti bylo správně přihlédnuto k tomu, že se nejednalo o první přestupkové jednání žalobce, že v evidenční kartě řidiče má celkem 6 záznamů, z toho 4 za překročení rychlosti.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Pokud jde o žalobce, neměl ve věci úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. července 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová